

CREACIÓ

El senyor Jeroni i els geranis

Francesc Pulgarbó

Al senyor Jeroni no li havien agradat mai les flors i menys encara els geranis. No era res personal, simplement les detestava cordialment. Però la Maria, la seva dona, n'estava enamorada i en tenia per tot el pis. Fins i tot a llocs on se suposava que no podien créixer en condicions favorables, ella aconseguia que florissin xamosos.

Eren l'enveja i l'admiració de tots els veïns i, fins i tot, un dia hi varen anar els de la Televisió per fer-ne un reportatge. La senyora Maria els explicava amb veu pausada i tran-

quil·la les característiques de totes i cadascuna de les plantes, davant la mirada atenta del senyor Jeroni, que no deia res; només somreia.

Eren un matrimoni d'aquells que ningú en pot dir cap mal. Tenien una filla casada, eren educats i agradables amb els seus veïns i mai havien donat cap motiu de crítica per part d'aquests, ans al contrari, la gran majoria de les dones del barri, posaven al senyor Jeroni com a exemple als seus marits.

Quan ell es va jubilar, després de tota una vida dedicada al Banc d'Anoharra, li varen donar un rellotge d'or (banyat) i una placa commemorativa que guardava com un tresor a casa seva, i amb la Maria donaven llargues passejades agafats de braç. La gent en veure'ls els saludava cofoia; feien tan bona parella, deien.

El temps anava passant i la Maria continuava amb la seva afeció als geranis. Ell no deia res, ja se n'havia fet a la idea, i cada vegada n'hi havia més, de geranis, a més llocs i cada vegada més bonics, i la Maria estava que no hi cabia de goig en veure'ls.

Però un dia, ella va anar a comprar a la plaça i ja no va tornar. El senyor Jeroni, estranyat per la seva tardança, va anar a cercar-la, però a la plaça ningú l'havia vist, ni en sabien res, d'ella. Aleshores es va posar en contacte amb la seva filla, que tampoc en sabia res. Deu haver anat a casa d'alguna amiga seva i xerrant, xerrant se li ha fet tard - li va dir - per tal de tranquil·litzar-lo; però a la una del migdia, quan ja feia cinc hores que havia marxat, el senyor Jeroni va tornar a trucar a la seva filla molt preocupat, i finalment decidiren avisar les autoritats.

Durant més de tres mesos ho varen regirar tot. Policia, mossos d'esquadra, familiars i amics participaren en la recerca, però va ser una tasca inútil, no la varen trobar per enlloc. Fins que varen considerar que estava desapareguda i aturaren la recerca. El senyor Jeroni estava molt trist i sol, però la vida continuava i malgrat la seva falta d'amor per les plantes i sobre tot pels geranis, continuà tenint-ne cura en homenatge a la seva companya desapareguda.

Si algun dia torna, que vegi que n'he tingut cura - deia a tothom - perquè tornarà, sé que un dia tornarà, repetia incansable.

I el temps continuava passant. El senyor Jeroni continuava vivint sol i parant esment en els geranis amb molt d'amor. La seva filla volia que anés amb ells de vacances o a passar-hi uns dies, li preocupava la seva solitud, però ell no volia. A la Maria no li agradaria que deixés abandonats els geranis, li deia.

De mica en mica i en veure que ell estava bé, el deixaren fer la seva, fins que un dia, després de les vacances de Setmana Santa, a la seva filla se li va ocórrer de trucar-lo per tal de veure com estava, però en no rebre resposta es va estranyar i després de provar-ho deu o dotze vegades, va anar a casa seva. Malgrat trucar tres o quatre cops, i en veure que no l'obria, provà amb la seva clau, però la porta estava tancada amb el baldó. Insistí en trucar el timbre, però no responia ningú. Va preguntar a la seva veïna, però aquesta tampoc en sabia res.

Em pensava que estava amb vostès, - li va dir - ja fa dies que no el veig.

Doncs, no! Amb mi no hi era. - li contestà - ara ja molt preocupada.

Finalment, i tement-se ja el pitjor, decidiren avisar la Policia, que va haver de rebentar la porta per tal de poder entrar a la casa. En fer-ho, una forta olor a descomposició els va confirmar el que ja es temien i, tal com s'esperaven, al ben mig del menjador i rodejat de geranis, hi havia, estirat a terra, el cadàver del senyor Jeroni.